
Prædiken til 14. S.e. Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 14. S.e. Trinitatis	4
14. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 14. S.e. Trinitatis

14. s.e. Trin.

Prædikedag 14. s.e. Trin.

Prædiken ID Px-19

Kilde KMF-nr. 14.20.08 (Uden årstalsangivelse mm.)

14 S. e. T.

Det hos X, der undrer andre, Underet, ej mig, det, der mig: Ikke Søjlels Kunst, men de syge styrker ham i Troen paa Fasthold. af Guds Almagt, Visdom og Godhed ved synet af de syge, ej andre. Han kommer, ser alle Staklerne, ser deres Egennytte med at komme først i alt, spørger til ham, der 38 Aar har ligget, men aldrig, naar den sjældne Rørelse indtraf, kom først. Han helbreder ham som en Selvf. — men helbreder ej de andre, der laa der. Han gaar videre, takkende Gud for hans Almagt, Visdom og Godhed. — Manden med sin Seng glemmer alt for at komme hjem. Præsterne ser ham, lover ej Gud, men skælder ud over Sabbatsbrud — jeg ej heller lide Høstarbejde om Søndagen — skøn Skik at hvile — dog i vanskelige Tider og jeg tror ej Guds Harm over det syndelige. Altsaa Farisæernes Vrede. X's senere Sammenstød med dem — fordi de ransager Skrifterne, hvori Livet findes, uden at finde Liv. Om vi nu kunde lære af X's Tillid til Gud, hans Tro paa Guds Almagt, Visdom, Godhed. Denne Tro gør virksom, som X var det. Man vil selv dele ud af den, selv leve noget af Gud for andre, ogsaa sige til de syge: Stat op og gaa d. v. s. hjælpe dem saa godt som vi kan — og jo mere mildt troende vi bliver, jo bedre kan vi hjælpe. X det store Forbilled — vi skal ikke saa meget tro paa ham, som elske ham; thi vi forvandles *til* det, vi elsker, og *fra* det, vi afskyr — bort fra de andre syges Selvdrift og Egenkærlighed og Modløshed og Farisæernes Overtro og Ubevægelighed og Skørhed og Had til anderledes menende — til at tage Kampen op mod dette i os og til at ækles ved vor egen Umandighed, saa vi ækles ud af den — — saa vil han ogsaa komme til os, naar vi ligger ved Dødslejets Betesda, og sejrrig som i gamle Dage lyder hans Røst frydefuldt: Stat op fra din Kiste og kom.

